R 5517

நாவை அடக்குவது அவசியமாகும்

CONTROL OF THE TONGUE A NECESSITY

“மனுஷர் பேசும் வீணான(பிரயோஜனமில்லாத அல்லது தீங்கு விளைவிக்கிற) வார்த்தைகள் யாவையும் குறித்து நியாயத்தீர்ப்பு நாளிலே கணக்கொப்புவிக்கவேண்டும் என்று உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன்” – மத்தேயு 12:36.

நம் கர்த்தர், பரிசேயர் மற்றும் வேதபாரகர்கள் சிலரிடம் உரையாடிக்கொண்டிருந்தார். அவர்கள் “அவருடைய பேச்சிலே அவரை அகப்படுத்தும்படிக்கு” – பாஷையின் நுணுக்கமான வார்த்தைகளைத் தங்களுக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்திக் கொள்ளும்படிக்கு முயற்சி செய்து கொண்டிருந்தனர். அவரை எதிர்க்கும் அவர்களுடைய முயற்சியில், அந்த வேதபாரகர்களும் பரிசேயர்களும், அவருடைய பகுத்தறிவான வாதத்தில் அவரைத் தடைசெய்யவோ அல்லது தோற்கடிக்கவோ தங்களால் இயன்ற அனைத்தையும் செய்துகொண்டிருந்தனர் – தாங்களே நிஜமாக நம்பாத வாதங்களை அவருக்கு எதிராக உபயோகப்படுத்தும் அளவிற்குச் சென்றனர். இது மிகவும் ஆபத்தான ஒரு செயல்முறையாகும். ஒட்டுமொத்தமாக எவ்வளவுதான் நமது நோக்கம் நியாயமானதாக நமக்குத் தோன்றினாலும்சரி, உண்மை என்று நாம் நம்புகின்ற ஒன்றை நிலைநிறுத்தும் பொருட்டு, வார்த்தைகளை துஷ்பிரயோகம் செய்யக்கூடாது.

ஒருவேளை, அந்தப் பரிசேயர்கள் தங்களுக்–குள்ளாகவே, “நாம் அந்த நசரேயரைவிட பலமான வாதங்களை முன்வைக்கவேண்டும். அவர்தாமே பலமான பாஷையைப் பயன்படுத்துகிறாரே, கோழைத்தனமாக புறமுதுகு காட்டாமல், சர்ச்சையில் நமது தரப்பு வாதத்தை நாம் உயர்த்திப் பிடிக்கவேண்டும்” என்று கூறியிருக்கலாம். ஆனால் இந்த நிலைப்பாடு அவர்கள் நடந்துகொண்ட விதத்தைச் சரியென நியாயப்படுத்தவில்லை. நீதி, தேவனுடைய சிங்காசனத்தின் ஆதாரமாக இருப்பதால், எந்த வகையிலும் மற்றவரைத் தனக்கு சாதகமாகப் பயன்படுத்திக் கொள்வதற்காக ஏறெடுக்கப்படும் எந்தவொரு முயற்சியும் அதற்கே உரிய தண்டனையை நிச்சயமாகக் கொண்டுவரும்.

நாவைக் குறித்த பாடத்தில், நம் கர்த்தர் பல்வேறு

சமயங்களில் தெரிவித்த கருத்துக்களை வைத்துப்பார்க்கும்போது, அவருடைய நாளில் அவர் தொடர்புகொண்டவர்களிடையே ஏதோவொரு தவறான நிலை தீவிரமாகக் காணப்பட்டிருக்கவேண்டும் என்பதாக நாம் உணர்கிறோம்.வேதபாரகர்களும் பரிசேயர்களும் அவரைப் பொல்லாத சக்தியென காரணங்காட்டி, அவர் சாத்தானுடைய கருவி – சாத்தான்தான் அவர் மூலமாகப் பேசுகிறான் என்றெல்லாம் தெரிவித்தனர். அவர்கள் தங்களைத்தாங்களே ஏமாற்றிக் கொண்டார்கள் என்று நமது கர்த்தர் பொதுவான முறையில் ஆரம்பத்தில் சொன்னார். பின்னர், அவர் அவர்களைக் கடுமையாகக் கண்டித்து, அவர்களுடைய வாதங்களின் தவறான தன்மையை எடுத்துக்காட்டினார். நமது ஆதார வசனத்துக்குத் தொடர்பானவகையில் அவர்களுடைய வார்த்தைகளினால் அவர்கள் கண்டிக்கப்படவேண்டும் – கையாளப்பட்டு, நீதியின்படி திருத்தப்பட்டு உண்மையான சீர்திருத்தத்திற்குக் கொண்டுவரப்படவேண்டும், இல்லையெனில்,இரண்டாம் மரணத்தில் அழிந்துபோக நேரிடும் என்று அவர் அறிவித்தார்.

நாவின் வல்லமை

மனித ஜீவிகள் மாத்திரமே பூமிக்குரிய ஒரே சிருஷ்டிப்புக்களாக, வாய்மொழியாகவோ அல்லது எழுத்தின் வாயிலாகவோ அல்லது வேறுவிதமாகவோ பேசமுடியும். நாவு ஒரு சிறிய அவயவமாக இருந்தபோதிலும், அதினுடைய மிகப்பரந்த செல்வாக்கினித்தமாக அது எல்லாவற்றிலும் மிகவும் ஆபத்தான ஒன்றாயிருக்கிறது என்று சொல்லுகிற அப்போஸ்தலனாகிய யாக்கோபின் வாக்கியத்தில் காணப்படுகிற ஞானத்தை, தேவனுடைய பிள்ளைகள் அதிகதிகமாக உணர்கிறார்கள். ஒருவன் தன் நாவினால் பாவம் செய்யாதிருப்பானாகில், அவன் பூரண புருஷனாயிருக்கிறான் (யாக்கோபு3:2). நம்முடைய வார்த்தைகளின் சாத்தியமான விளைவுகளை நம்மால் கணித்திடமுடியாது. இந்தத் தாக்கம் பூமியின் கடையாந்திரங்கள் வரைக்கும் சென்றடையலாம். ஆகவே, நம் வார்த்தைகள் தேவனை மகிமைப்படுத்துமா அல்லது அவரை அவமதிக்குமா, அவை மற்றவர்களுடைய மனங்களில் நல்ல எண்ணங்களையும் தூண்டுதல்களையும் தூண்டுமா அல்லது தீயதைத் தூண்டிடுமா என்பதையெல்லாம் தீர்மானித்து, நாம் என்ன சொல்லலாம் என்பதை கவனமாக சீர்தூக்கிப் பார்க்கவேண்டும்.

தேவன் தம்முடைய ஞானத்தில், இன்றைய நமது நடத்தை நாளைய நமது குணாதிசயத்துடன் அதிகம் தொடர்புடையதாக இருக்கும்படிக்கு நம்மை உருவாக்குவது பொருத்தமெனக் கண்டார். இவ்வாறு நாம் தொடர்ச்சியாக குணலட்சணத்தை உருவாக்கவோ அல்லது உடைக்கவோ செய்கின்றோம். இந்த உண்மையை அனைவரும் தெரிந்து கொள்வது நல்லது. உலகின் ஜனங்கள் மாத்திரமல்ல, கிறிஸ்தவர்களும் இந்தக் கொள்கையைப்

புரிந்து கொள்ளவேண்டும். ஏனெனில் கிறிஸ்தவர்கள் இப்போது மகிமை, கனம் மற்றும் அழியாமைக்கான சோதனையின்கீழாக இருக்கின்றனர். எனவே, அவர்கள் தங்கள் வார்த்தைகளைக் கவனமாக எடைபோடுவதை புறக்கணிப்பதன் மூலமாக, தாங்கள் எந்த பந்தயப்பொருளுக்காக பிரயாசப்படுகிறார்களோ அந்த மாபெரும் பந்தயப்பொருளை இழக்கநேரிடும்.

நியாயத்தீர்ப்பின் நாள்

ஒவ்வொரு வீணான வார்த்தைக்கும் –ஒவ்வொரு பிரயோஜனமில்லாத சொற்களுக்கும் நியாயத்தீர்ப்பு நாளில் கணக்கு ஒப்புவிக்கப்படவேண்டும் என்று வலியுறுத்துவதன் வாயிலாக நமது கர்த்தர் தெரிவித்தார். திருச்சபைக்கோ, இந்த சுவிசேஷயுகமானது இந்த கணக்கு ஒப்புவிக்கும் நாளாக இருக்கின்றதென்று வேத வசனங்கள் போதிப்பதாகப் புரிந்துகொள்கிறோம். அநுதினமும் நாம் நமது பரமபிதாவிடம் சென்று, “எங்களுக்கு விரோதமாக குற்றம் செய்தவர்களை நாங்கள் மன்னிக்கிறதுபோல, எங்கள் குற்றங்களை எங்களுக்கு மன்னியும்” என்று ஜெபம் பண்ணவேண்டும். அநுதினமும் நாம் நமது கணக்கை ஒப்புவிப்பது மாத்திரமல்லாமல், நமது ஓட்டத்தின் முடிவிலும் ஒரு பொதுவான கணக்கு பார்க்கப்பட வேண்டியுள்ளது. இப்படிச் சொல்வதனால் நமது ஓட்டப்பந்தயத்தின் முடிவில், நாம் ஒவ்வொருவரும் வரிசையாக நிற்கவைக்கப்பட்டு, நம் அனுபவத்தின் ஒவ்வொரு வார்த்தையைக் குறித்தும் விசாரிக்கப்படுவோம் என்று நாம் புரிந்துகொள்ளக்கூடாது. மாறாக சத்தியத்துடன் தொடர்பு கொள்ளும் ஒவ்வொருவருமே குணலட்சணத்தை உருவாக்கவோ அல்லது உடைக்கவோ செய்கிறார்கள். இப்படியாக ஒருவருடைய தகுதியைக் கண்டறியும் காலத்தின் முடிவில் அவருடைய குணலட்சணம் அவருக்கான வெகுமதியைத் தீர்மானிக்கும் என்பதாகப் புரிந்து கொள்ளவேண்டும். எவ்வாறு ஒரு மாணவன் அநுதினமும் தனது பாடங்களைக் கற்றுக்கொண்டு, ஆண்டின் இறுதியில் தனது அறிவுக்கான பொதுப்பரீட்சையாயுள்ள இறுதித்தேர்வுகளுக்குத் தன்னை ஆயத்தம் பண்ணிக்கொள்வானோ, அதுபோலவே கிறிஸ்துவின் பள்ளியிலுள்ள மாணவர்களும் இருக்கிறார்கள். ஒவ்வொரு நாளும் நமது எஜமானர் நம்மை நடத்துகிறார் என்றாலும், நமது ஓட்டத்தின் முடிவில் நீதிபதியின்முன்பாக முழுகணக்குப் பார்க்கப்பட வேண்டியுள்ளது.

சந்தேகத்திற்கிடமின்றி, நம் ஒவ்வொருவரிலும், கர்த்தரால் ஏற்கப்படாத சில விஷயங்கள் இருக்கிறது. நாம் அனைவருமே புதிய சிந்தை எனும் பொக்கிஷத்தை இந்த மண்பாண்டங்களில் பெற்றிருக்கிறபடியால், நாம் விரும்பினபடி நம்மால் செய்யமுடியாதவர்களாக இருக்கிறோம். ஆனால் நாம் கர்த்தருக்கு ஊழியஞ்செய்வோம் என்றும், அவருடைய சித்தத்தைச் செய்வதில் உண்மையுள்ளவர்களாக இருப்போம் என்றும் வாக்களித்திருக்கிறோம். எனவேதான் அவர் நம்மை இப்போது கையாண்டுவருகிறார். அவ்வாறு செய்யும்போது. நாவானது நம்முடைய சரீரத்தின் மிக முக்கியமான அவயவமாக இருக்கிறது என்பதைக் குறித்தும், அதை பயன்படுத்துவதில் எவ்வாறு நாம் கவனமாக இருக்கவேண்டும் என்பதைக் குறித்தும் அவர் நம்மை எச்சரிக்கிறார். ஏனென்றால் இந்தச் சுவிசேஷ யுகத்தின் முடிவில், கணக்குகள் கொண்டுவரப்படும்போது, இறுதி முடிவின்போது நாவு ஒரு ஆதிக்கத்தை ஏற்படுத்தும். பிறகு நமது இரட்சகருடனான உடன் சுதந்திரத்துவம் எனும் மிக உயரிய கனத்துக்கு நாம் தகுதியானவர்களா – அல்லது அந்த வகுப்பாருக்கு வேலையாட்களாக இருப்பதற்குத் தகுதியானவர்களா அல்லது நாம் ஜீவனின் எந்தத் தளத்திலும் வாழ்வதற்குத் தகுதியற்றவர்களா என்பது தீர்மானிக்கப்படும்.

அவதூறு குறித்த நமது கர்த்தருடைய மதிப்பீடு

ஆனால் இப்போது நம்மிடம் கணக்குப் பார்க்கப்படுகின்றது. மற்றெல்லா அவயவத்தைக் காட்டிலும் நாவானது நம்முடைய இருதயங்களைமிகவும் துல்லியமாக பிரதிபலிக்கின்றபடியால், நாவு மிகவும் முக்கியமான அவயவம் என்று நமது கர்த்தர் அறிவிக்கின்றார். கை ஒரு நல்ல செயலைச் செய்யலாம். ஆனால் இருதயமோ கையிலிருந்து மிகவும் வேறுபட்டிருக்கக்கூடும். சொல்லப்போனால், கையானது இருதயத்தின் உண்மை உணர்வை வெளிப்படுத்தாமல் போகலாம். ஆனால் நாவானது உண்மையாகவே இருதயத்தில் என்ன இருக்கிறது என்று வெளிப்படுத்துவது உ றுதியே. எனவே நமது வார்த்தைகளாலேயே நாம் அனுதினமும் குணலட்சணத்தை வளர்க்கவோ சிதைக்கவோ செய்கிறோம்.

கசப்பான வார்த்தைகளை உமிழும் ஆவியொன்று இருக்கிறது. கர்த்தருடைய பார்வையில் இது கொலையாகும். இவ்வாறு யூத யுகத்தின் முடிவில் வேதபாரகர்களும் பரிசேயர்களும் நமது கர்த்தரைக் குறைகூறி, அவதூறாகப் பேசினார்கள். நியாயப்பிரமாணத்தைப் பற்றிய அவர்களின் அறிவிலிருந்து அவர்கள் தங்கள் செயல்களுக்கு பொறுப்பேற்கவேண்டும் என்பதை அவர்கள் அறிந்திருந்தாலும், அவர்கள் தங்கள் வார்த்தைகளால் நியாயந்தீர்க்கப்படுவார்கள் என்கிற உண்மையை அவர்கள் மதித்துணரவில்லை.

இதுபோலவே உலகத்தினுடைய நியாயத்தீர்ப்பு நாளிலும், அதாவது ஆயிரமாண்டு யுகத்திலும் இருக்கும். மனுக்குலம் தங்கள் நாவுகளின் கிரியைகளுக்காகப் பொறுப்பேற்க வேண்டியிருக்கும். ஆனால் இப்போது தீர்ப்பளிக்கப்படுவதைப்பார்க்கிலும் இன்னும் அதிக சாதகமான வாய்ப்பை அப்போது அவர்கள் பெற்றிருப்பார்கள்.

அவர்களுக்கு உடனடியாக தீர்ப்பை வழங்கும் வல்லமைகள் அப்போது கிரியை செய்யும். இதனால் அவர்கள் தங்கள் பாடங்களை விரைவாகக் கற்றுக்கொள்வார்கள். அவர்கள் பேசும் வார்த்தைகளுக்கு அவர்கள் பொறுப்பாளிகளாக இருப்பார்கள். ''அறியாதிருப்பவர்கள் ... சில அடிகள் அடிக்கப்படுவார்கள். ஆனால் ''அறிந்தும்'' தங்கள் அறிவின்படி ''செய்யாதவர்களோ'' ''அநேக அடிகள் அடிக்கப்படுவார்கள்''.

நாவிற்கான விசேஷித்த கடிவாளங்கள்

தற்போது நியாயத்தீர்ப்பின்கீழாக இருக்கும் கர்த்தருடைய பிள்ளைகள், திடீர் சோதனையின் அழுத்தத்தில் மனக்கிளர்ச்சிக்கு ஆட்பட்டு. எஜமானவருக்குப் பிடிக்காததைக் கூற நேரலாம். ஆனால் நாம் சிந்திக்காமல் எதையும் பேசக்கூடாது என்பதைக் கற்றுக்கொள்ளவேண்டும். நாம் நமது வார்த்தைகளை எடைபோட கற்றுக்கொள்ளவேண்டும். நாம் தேவனுடைய ஊழியக்காரர்களாக இருப்பதால், சாத்தியமான சிறந்த ஊழியத்தை வழங்குவதற்கேதுவாக, நம்முடைய வழிகளில் எப்போதும் கவனம் செலுத்தவேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம்.சரியானதைச் செய்வதற்கான நல்ல விருப்பமுடையோராக மாத்திரம் நாம் இல்லாமல், நம் நாவைக் கடிவாளமிட்டு அடக்க நாடவும் வேண்டும். நாம் நம் நாவின்மீது போடவிரும்பும் எந்த உறுதிமொழிகளானாலும், தீர்மானங்களானாலும், கட்டுப்பாடுகளானாலும் அவைகள் கடிவாளங்களாகக் கருதப்படலாம். அவைகள் மூலமாக நாம் தேவனுடைய சித்தத்திற்கு நம்மை முழுமையாகக் கீழ்ப்படுத்துவதில் உறுதியாக இருக்கிறோம்.

சாத்தானும் அவனுடைய பொல்லாத சேனையும் கட்டுப்படுத்தப்படாமல் இருக்கும்வரையில், கர்த்தருடைய ஜனங்கள் தங்கள் நாவினால் பாவஞ்செய்யாதபடிக்கு, அவர்களுடைய வழிகளைக் காத்துக்கொள்வது நல்லது. யார் தங்களை கர்த்தரிடம் ஒப்படைத்துள்ளார்களோ அவர்களைப் பாழாக்குவதற்கும், அவர்களுடைய வார்த்தைகளில் அகப்படுத்தும்படிக்கும், சாத்தானும் அவனுடைய தூதர்களும் முயன்றுகொண்டிருக்கிறார்கள். எனவே நாம் அவர்கள் முன்னிலையில் இருக்கும்போது. அவர்கள் நம்மைச் சிக்கவைக்காதபடிக்கு, நாம் விசேஷித்த கவனமுள்ளவர்களாக இருக்கவேண்டும். சங்கீதக்காரன் சொல்வதுபோல, ''துன்மார்க்கன் எனக்கு முன்பாக இருக்குமட்டும் என் வாயைக் கடிவாளத்தால் அடக்கிவைப்பேன்''(சங்கீதம் 39 :1),

அனைவருக்குமான முக்கியமானதொரு பாடம்

ஒவ்வொரு தீங்கு விளைவிக்கிற வார்த்தைக்குமே மனிதர்கள் கணக்கு ஒப்புவிக்கவேண்டும் என்று நம்முடைய ஆண்டவர் அறிவித்திருந்தாலும், அவர் அந்த வார்த்தைகளுக்குப் பின்னால் உள்ள எண்ணங்களையே சுட்டிக்காட்டுகின்றார். இருதய மனப்பான்மையே அவருக்கு மனவேதனையை ஏற்படுத்தியது. வேதபாரகர்களும் பரிசேயர்களும் வெளிப்படுத்திய அவர்களுடைய இருதய மனப்பான்மையானது அவர்களுக்கே தீங்கு விளைவிக்கும் என்பதை அவர் அறிந்திருந்தார்.

கர்த்தருடைய பிள்ளைகளுக்கிடையில் மிகவும் நீதியுள்ளவர்களாக இருக்க கற்றுக்கொள்வதைப் பார்க்கிலும், மிக முக்கியமான காரியம் வேறெதுவும் இருக்காது. அன்பாகவும் கனிவாகவும் தயாளகுணத்தோடும் இருப்பது சரியானதுதான் என்றாலும், நீதியே குணலட்சணத்தின் அஸ்திபாரமாக திகழ்கின்றது.நீதியின் அடிப்படையில் இல்லாத சகல அன்பும் கருணையும், கர்த்தருக்குத் திருப்திகரமாகவோ, பிரியமானதாகவோ இருப்பதில்லை. ஒரு தேவப்பிள்ளை மற்றவர்களுடன் பழகும்போது,''என்னுடைய சக மனிதரிடமிருந்து, எதை நான் எடுத்துக்கொள்ள என்னை அனுமதிப்பார் ?'' என்று சிந்திக்க மாட்டார், மாறாக, ''மற்றவர்களின் உரிமைகள் என்ன, என்னுடைய பரமபிதா நான் என்னசெய்யவேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கிறார்'' என்றே சிந்திப்பார்.

எந்தவொரு விஷயத்திலும், ஒருவர் தனது சொந்த உரிமைகளை புரிந்துகொள்வது மிகவும் இயல்பானதே. ஆனால் விழுந்துபோன சுபாவமோ மற்றவர்களின் உரிமையை அவ்வளவு விரைவாக உணர்ந்துகொள்ளாது. ஆகவே, கர்த்தருடைய ஜனங்கள் கற்கவேண்டிய மிக முக்கியப்பாடங்களில் ஒன்று, மற்றவர்கள் தங்களுக்கு எவைகளைச் செய்யவேண்டுமென்று விரும்புகிறார்களோ, அவைகளை அவர்களும் மற்றவர்களுக்குச் செய்யவேண்டும் என்பதாகும் – இதுவே எளிமையான நீதியாகும்.

புதிய சுபாவத்தை ஆளுகைசெய்யும் பிரமாணங்களுக்குக் கீழ்ப்படிவது என்பது, மற்றெல்லாரிடத்திலும் தங்களுடைய தரப்பிலிருந்து ''பொன்னான பிரமாணத்தை'' கைக்கொள்வதை முற்றிலுமாக அர்த்தப்படுத்துவதை, கர்த்தருடைய பிரியமான ஜனங்களில் அநேகர் முழுமையாக உணரவில்லை என்று நாங்கள் ஐயப்படுகிறோம். மற்றவர்கள் தங்களுக்கு எவைகளைச் செய்யக்கூடாதென்று விரும்புகிறார்களோ, அவைகளை அவர்களும் மற்றவர்களுக்குச் செய்யக்கூடாது. ஒவ்வொரு செயலிலும், வார்த்தையிலும், முடிந்தவரை ஒவ்வொரு எண்ணத்திலும், நீதி ஆளுகைசெய்யும் வகையில் சரீரத்தைக் கீழ்ப்படுத்தச் செய்வது புதிய சிருஷ்டியின் கடமையாகும். ஒருவர் தனது நடவடிக்கைகளில் நீதியாக இருப்பதற்கு

முன்பாக, முதலில் அவர் தனது எண்ணங்களில் நீதியாக இருக்கவேண்டும். எவர் அநியாயமாக நினைக்கிறாரோ, அவர் என்னதான் நீதியாக நடக்க முயற்சிசெய்தாலும்கூட, அவர் அநியாயமாகவே நடந்துகொள்வார்.

நம்முடைய இருதயங்களில் சேமித்துவைக்கப்பட்டுள்ள பொக்கிஷம்

நமது கர்த்தருடைய தனிப்பட்ட பரிசோதனையின் கீழாக, தெய்வீக நியாயத்தீர்ப்பு மன்றத்தின் முன்பாக திருச்சபையானது நின்றுகொண்டிருக்கிறது என்பதையும், அவருடைய மதிப்பீட்டில் நமது வார்த்தைகளும்கூட நியாயத்தீர்ப்பின் ஓர் அளவுகோலாக இருப்பதை நாம் நினைத்துப்பார்க்கும்போது, அவர் எந்த அடிப்படைக் கொள்கைகளைக்கொண்டு தம்முடைய முடிவை எடுப்பார் என்பதை நாம் மிகவும் கவனமாக எடைபோடமுடியாது. இருதயம், வாய் என இரண்டும் விசேஷித்த கண்காணிப்பின் கீழாக இருப்பதை, மத்தேயு**12:34–36** ல் பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ள நமது கர்த்தருடைய வார்த்தைகள்குறிக்கின்றன. ஆகவே, நம்முடைய வாயின் வார்த்தைகள் நம்முடைய கர்த்தரும் மீட்பருமானவருக்குப் பிரியமாய் இருக்கத்தக்கதான, சரியான இருதய நிலையைக் கொண்டிருப்பது எவ்வளவு அவசியமானதாய் இருக்கின்றது!

நமது கர்த்தருடைய கூற்றின்படி, இருதயமானது குணலட்சணத்தின் பிரதிநிதியாகவும், வாயானது அந்தக் குணலட்சணத்தின் குறியீடாகவும் இருக்கின்றது. இருதயம் எனும் வார்த்தையானது, சில சமயங்களில் வேத வாக்கியத்தில் சிந்தை என்கிற வார்த்தையின் அழுத்தத்துடன் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. சிந்தையின் நிறைவினால் வாய் பேசுகிறது. நல்ல மனுஷன் அவனுடைய சிந்தையாகிய நல்ல பொக்கிஷத்திலிருந்து நல்லவைகளை எடுத்துக்காட்டுகிறான். ஆனால் எல்லா மனிதர்களும் இயல்பிலேயே பாவிகளாக இருக்கின்றார்கள் ; எனவே அனைவருமே இயல்பாகவே ஓரளவு தீயவர்களாக இருக்கின்றோம். மரணதண்டனையின் கீழாக உள்ள எவரையும் தேவன் ஏற்பதில்லை. ஆயினும்கூட, ஆதாமின் கண்டனம் செய்யப்பட்ட சந்ததியைச் சேர்ந்தவர்களில், அவர்கள் அபூரணங்களோடு பிறந்திருந்தாலும், ஒப்பீட்டளவில் நல்லவர்களும் இருக்கிறார்கள். தங்களிடம் விழுந்துபோன சுபாவத்தின் கறைகள் காணப்பட்டாலும்கூட, முற்றிலும் நல்லவராக இருக்கின்ற ஒருவருடன் இசைவாக இருப்பதற்கு அவர்கள் வாஞ்சிக்கிறார்கள்.

முழுமையான சீர்கேடு என்ற உபதேசத்தை ஆதரிக்கும்படியாக – மனுக்குலத்தில் நன்மையானது ஒன்றுமில்லை என்பதைக் குறிக்கும் வண்ணமாக – வேத வாக்கியத்தில் நாம் எதையும் காண்பதில்லை. ஒருவர்கூட பரிபூரணர் இல்லை என்றாலும், குறைந்தபட்சம் ஒரு நல்ல எண்ணம், நல்நோக்கங்கள் கொண்ட சிலர் இருக்கிறார்கள். பூர்வ காலத்தில் இத்தகைய உயர்ந்த குணலட்சணங்கள் ஆபேல், ஏனோக், நோவா, ஆபிரகாம், ஈசாக்கு, யாக்கோபு, மோசே, இஸ்ரயேலின் தீர்க்கதரிசிகள் போன்ற முற்பிதாக்களில் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தப்பட்டன. இவர்கள் தேவனுக்கான தங்கள் கீழ்ப்படிதலையும், நீதியின் கொள்கைகளுக்கான தங்கள் உண்மைத்தன்மையையும் முழுமையாக வெளிப்படுத்தினார்கள்.

தேவனால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட வகுப்பார்

இந்த சுவிசேஷயுகத்திலும், சில நல்லவர்கள் இருக்கத்தான் செய்கிறார்கள். புறஜாதிகள் மத்தியிலும், அதோடு, கிறிஸ்தவ தேசங்களிலும் நல்ல எண்ணம் கொண்டவர்களாயும், நல்நோக்கம் உடையவர்களாயும், தீங்கிழைக்காதவர்களாயும், தவறு செய்வதற்கு முயலாமல், சரியானதைச் செய்வதற்கு முயற்சிப்பவர்களாயும் இருப்பவர்கள் இருக்கிறார்கள். இருப்பினும், இந்த யுகத்தில் தெய்வீக அங்கீகாரத்தைப் பெறவேண்டுமானால், அவர் இயேசுவின் மூலமாக பிதாவிடம் வருபவர்களில் ஒருவராக இருக்கவேண்டும். மற்றவர்கள் தேவனால் ஏற்றுக்கொள்ளப்படுவதில்லை. யாருடைய இருதயம் நேர்மையற்றதாயுள்ளதோ, யாரிடம் நல்நோக்கங்கள் காணப்படுவதில்லையோ, யார் தேவனுக்கும் நீதியின் கொள்கைகளுக்கும் நேர்மையை வெளிப்படுத்தாதிருக்கிறாரோ அவரைப் பிதாவானவர் ஏற்றுக்கொள்ளமாட்டார்.

ஆகவே தேவனால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டவர், பரிசுத்தஆவியால் ஜெநிப்பிக்கப்பட்டவர் என்று எவரையேனும் நாம் நம்புவதற்குக் காரணமிருக்குமேயானால், அவர் இனிமேல் ‘‘மற்றவர்களைப்போலக் கோபாக்கினையின் பிள்ளைகளாக’’ (எபே**2:3**) கருதப்படுவதில்லை, மாறாக விசுவாச வீட்டாராகவே கருதப்படுகிறார்கள். அவர்களிடம் உள்ள மாம்சத்தின் பலவீனங்களைப் புறக்கணித்து பார்க்கும்போது, அவர்கள் இருதயத்தில் நல்லவர்களாய் இருக்கிறார்கள். இல்லையெனில் தேவன் அவர்களை ஏற்றுக்கொண்டிருக்கமாட்டார். இவர்களுக்குள் புதிய சித்தத்திற்கும் மாம்சத்தின் இச்சைகளுக்கும் இடையே ஒரு நிலையான போராட்டம் காணப்படுகிறது,

இருதயத்தில் நல்லவர்களாக இருபவர்களைப்பற்றி நாம் கருத்தில் கொள்ளும்போது, அவர்கள் அனைவருமே அபூரண சரீரங்களைக் கொண்டிருப்பதையும் – சிலர் மற்றவர்களைவிடவும்அதிகமான அபூரணத்தைக் கொண்டிருப்பதையும் நாம் காண்கிறோம். பரிபூரணமாகச் செய்ய முடியவில்லையே என்கிற காரணத்திற்காக பந்தயப்

பொருளுக்கான போராட்டத்தை நாம் கைவிடலாமா? கூடாது! மாம்சத்தை அல்ல, இருதயத்தையே பார்ப்பதாக கர்த்தர் நமக்கு உறுதியளிக்கிறார். நம் கர்த்தராகிய இயேசுவின் மூலம் அவர் மிகவும் கிருபையுள்ள ஏற்பாட்டைச் செய்துள்ளார். அதன்மூலம் அபூரணங்கள் சுத்திகரிக்கப்படுகின்றன. "அவருடைய குமாரனாகிய இயேசுகிறிஸ்துவின் இரத்தம் சகல பாவங்களையும் நீக்கி நம்மைச் சுத்திகரிக்கும்" (1யோவா1:7) ஆகவே அவருடைய பிள்ளைகள் அனைவரும், இரக்கத்தைப் பெறவும், ஏற்ற சமயத்தில் சகாயஞ்செய்யும் கிருபையை அடையவும் தைரியமாய்க் கிருபாசனத்தண்டையிலே சேரக்கடவார்களாக.

சிப்ஸ் அல்லது ஆப்பிள் – எதுவேண்டும்?

ஒரு நல்ல மனுஷனுடைய இருதயமாகிய பொக்கிஷத்திலிருந்து வெளிப்படும் நல்ல விஷயங்கள், அவன் அவ்வப்போது சேமித்து வைத்திருக்கும் விஷயங்களாக இருக்கின்றன.தேவபக்தியுள்ள மனுஷனைப்பற்றி சங்கீதக்காரன் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்: " அவர் ஆண்டவரின் திருச்சட்டத்தில் மகிழ்ச்சியுறுபவர், அவரது சட்டத்தைப்பற்றி இரவும் பகலும் சிந்திப்பவர்"(சங்1:2). மேலும் அவர் தன்னைப்பற்றியும் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்(சங்119:148) ; "உமது வசனத்தை(நியாயப்பிரமாணம், கட்டளைகள்– அதன் ஆவி, நியாயப்பிரமாணத்தின் நோக்கம், வெளிப்புற வடிவம் மாத்திரமல்ல) தியானிக்கும்படி குறித்த ஜாமங்களுக்குமுன்னே என் கண்கள் விழித்துக்கொள்ளும்(எதிர்பார்த்திருக்கும்)". எனவே தேவன் கொடுத்த நியாயப்பிரமாணத்தின் ஆவியை நாம் தியானிக்கவேண்டும். ஒவ்வொரு பாடத்திலும், தெய்வீகச் சிந்தை அதன்மீது என்னவாக இருக்கின்றது என்பதை முடிந்தவரைக்கும் புரிந்துகொள்ளுவதற்கான வாஞ்சையே நம்முடைய இருதயத்தின் உள்ளுணர்வாக இருக்கவேண்டும். தேவனுடன் இசைவாக இருப்பதற்கும், அவருடைய குணலட்சணத்தின் சாயலை அடைவதற்கும் ஆர்வமுள்ள அனைவரும் நன்மையுள்ளவைகளை, கற்புள்ளவைகளை, பரிசுத்தமுள்ளவைகளைக் குறித்தே சிந்திப்பார்கள் –பிலிப்பியர்4:8.

ஒருவர் நல்லவைகளைக் குறித்து சிந்திக்கும்போது, மனதானது நன்மையானவைகளால் நிரப்பப்படும். எங்கெல்லாம் தீமையுள்ளவைகளைக் குறித்து பேசுவதற்கு ஒரு வாய் முற்படுகின்றதோ, அங்கெல்லாம் ஒரு தீமையான மனப்பான்மையே காணப்படுகின்றது. அதாவது தீமையைச் சேர்த்துவைத்திருக்கும் ஒரு சிந்தையே காணப்படுகின்றது. ஒருவர் மனதில் எதைச் சேமித்து வைத்திருக்கிறாரோ அதுவே உச்சத்தில், மேலே இருக்கும். நிச்சயமாக அதுவே வார்த்தைகளாகவும் வெளிப்படும். என்னதான் மறைக்க முயற்சித்தாலும், ஒரு பொல்லாத பொக்கிஷம் தன்னை வெளிப்படுத்திவிடும்; அதுபோலவே ஒரு நல்ல பொக்கிஷமும் தன்னை வெளிப்படுத்திவிடும்; ஏனெனில் சிந்தையினால் ஒரு குறிப்பிட்ட அளவினை மாத்திரமே தக்கவைக்கமுடியும் –லூக்கா 6:45.

ஒரு அப்பா தனது மகன் ஒரு நாவலைப் படித்துக்கொண்டிருப்பதைப் பார்த்தார். தன் மகனுக்கு இந்த வழியில் படிக்கும் பழக்கம் இருப்பது அவருக்குத் தெரியும். பையனை அழைத்து, "ஜான், அந்தக் கூடையிலிருக்கும் ஆப்பிள்களை எடுத்துவைத்துவிட்டு, பின்னர் அக்கூடையை மரஅறைக்கு எடுத்துச்சென்று, அதில் சிப்சை நிரப்பிக்கொண்டு வா" என்று கூறினார். மகனும் அப்பா சொன்னபடியே செய்தான். அவன் திரும்பி வந்ததும், அப்பா அவனிடம், "இப்போது ஆப்பிள்களை அக்கூடையில் வை" என்று கூறினார். சிப்ஸ் மற்றும் ஆப்பிள் இரண்டிற்கும் கூடையில் போதுமான இடம் இல்லாத காரணத்தால், அதனை தன்னால் செய்யமுடியாது என்றவாறு மகன் பதிலளித்தான். அப்போது அப்பா, "அதைத்தான் நீயும் உன் சிந்தையில் செய்யவிருந்தாய். நீ உன்னுடைய சிந்தையை சிப்சால் நிரப்பிக்கொண்டிருக்கிறாய், மேலும் நீ அதில் ஆப்பிள்களை வைக்க முயற்சிசெய்தாயானால், அதற்கு இடமில்லாமற்போகும்". இப்படியாகத்தான் நம் அனைவருடனும் இருக்கிறது. நகைச்சுவைகள், முட்டாள்தனமான வார்த்தைகள் போன்றவற்றால் நம்முடைய சிந்தைகளை நிரப்பினோமேயானால், அவற்றை பரிசுத்தஆவியின் காரியங்களை நம்மால் நிரப்பமுடியாது – எபேசியர்5 :1–7.

கர்த்தருடைய ஜனங்களில் அநேகர், தங்கள் இருதயம் நன்றாகவே இருக்கின்றதையும், ஆனால் தங்களுடைய மாம்சத்தில் நன்மையானதல்லாத சில விஷயங்களில் ஒரு மனப்பான்மை இருப்பதையும் காண்கிறார்கள். சொல்லப்போனால். இவ்வாறு சேமித்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் பொக்கிஷம் சிப்ஸாக இருக்குமா அல்லது ஆப்பிளாக இருக்குமா என்பதில் மாம்சத்துக்கும் ஆவிக்கும் இடையே தொடர்ச்சியான போராட்டம் ஒன்று நடந்துவருகிறது. எதைக்கொண்டு தன் சிந்தையை நிரப்புவது என்பதை ஒவ்வொரு புதிய சிருஷ்டியும் தீர்மானிக்கவேண்டும். அவர் எந்த வகையான சமுதாயத்தைத் தேர்ந்தெடுப்பார், எங்கு செல்வார், எதைப் படிப்பார், என்ன வகையான ஆதிக்கங்களின் கீழாக வருவார், எந்த வகையை எதிர்க்கவேண்டும், முதலியவற்றை அவர்தான் தீர்மானிக்கவேண்டும். கடந்த காலத்தில் அவர் பொல்லாதவைகளைப் பொக்கிஷமாக எதையாவது சேர்த்து வைத்திருந்தால், இப்போது அவற்றை அவராகவே அகற்ற முயற்சிக்கவேண்டும். அவருடைய சிந்தை, கேலிகள், மற்றும் அற்பத்தனத்தால் நிரப்பப்பட்டிருந்ததேயானால், தேவப்பிள்ளைக்குப் பொருந்தாத விஷயங்களால் நிரப்பப்பட்டிருந்ததேயானால், அவர் அவைகளையெல்லாம் தூக்கி எறியவேண்டும்.

குணலட்சணம் எவ்வாறு கட்டமைக்கப்படுகிறது

இறுதியாக, நம்முடைய சிந்தையில் ஒரு நல்ல பொக்கிஷத்தைச் சேர்த்துவைப்பதற்கும், ‘‘பரலோகத்திலே உங்களுக்குப் பொக்கிஷத்தைச் சேர்த்துவையுங்கள்’’(மத்6 :20) என்று நம்முடைய கர்த்தர் கூறியதற்கும் இடையே ஒரு தொடர்பு உள்ளது. நம்முடைய சிந்தைகளிலும் இருதயங்களிலும் பொக்கிஷங்களைச் சேமித்து வைப்பதன்மூலமாக, நாம் குணலட்சணத்தைக் கட்டமைக்கின்றோம். ஒரு மனிதருடைய வீட்டிற்குள் சென்று, அவர் என்னென்ன பொக்கிஷங்களைச் சேர்த்துவைத்துள்ளார் என்பதை ஒருவர் பார்க்கநேர்ந்தால், அந்த மனிதனின் சிந்தை எத்திசையில் சாய்ந்திருக்கிறது என்பதை எளிதில் உணர்ந்துகொள்ளமுடியும். அவரது விருப்பத்தேர்வுகள் அவரது குணலட்சணத்தை வெளிப்படுத்திக் காட்டுகின்றன. இவ்வாறுதான் நம் அனைவரிடையேயும் உள்ளது. நாம் அபிவிருத்திசெய்யும் விஷயங்கள் நமது குணாதிசயத்தைக் காட்டும் ஒரு குறியீடாக(index) உள்ளது.

புதிய சிருஷ்டிகளாக நாம் நம்முடைய கணக்கை ஒப்புவிக்கும்போது, கர்த்தருடைய தெரிந்துகொள்ளப்பட்ட சிறுமந்தைக்குப் பாத்திரவான்களாக கருதப்படுவோமா என்பதை குணலட்சணமே தீர்மானிக்கும். நம்முடைய முன்மாதிரியாகிய கர்த்தராகிய இயேசுகிறிஸ்துவைப்போன்ற ஒரு குணலட்சணத்தைச் சேர்த்து வைத்தவர்கள் மட்டுமே பரலோகராஜ்யத்தில் ஒரு சுதந்திரத்தை அடைவதற்குத் தகுதியானவர்களாக இருப்பார்கள். ஆகவே நமது நித்திய முடிவானது, நாம் இப்போது நம்முடைய சிந்தைகளை எவ்விதத்தில் பயன்படுத்துகிறோம் என்பதைப் பொருத்தும், நாம் இப்போது சேர்த்துவைக்கும் எண்ணங்களைப் பொருத்துமே தீர்மானிக்கப்படப்போகிறது. எவர் நல்ல எண்ணங்களை அபிவிருத்தி செய்கிறாரோ, அவர் தற்கால ஜீவியத்தில் மாத்திரமல்ல, வருங்காலம் முழுவதுமே ஆசீர்பெறுவார்.

அப்படியானால் நமது முதல் அக்கறை, இருதயத்தின் மீது இருக்கவேண்டும். அதாவது நமது இருதயத்தின் நாட்டங்களும், மனப்பான்மைகளும் முற்றிலும் தெய்வீகக் கிருபையின் கட்டுப்பாட்டின் கீழாக இருப்பதற்காகவும், சத்தியம் மற்றும் நீதியின் ஒவ்வொரு கொள்கையும் அங்கே சிங்காசனத்தில் அமர்த்தப்படுவதற்காகவும், நீதி, இரக்கம், தயாளம், சாந்தம், இச்சையடக்கம், விசுவாசம், சகோதரசிநேகம், அன்பு, தேவன் மற்றும் கிறிஸ்துவின் மீதான உயரிய பயபக்தி, சகல பரிசுத்த அலங்காரத்தின் மீதான ஒரு ஊக்கமான அன்பு ஆகியவை, வாழ்க்கையை ஆளுகின்ற கொள்கைகளாக உறுதியாக நிலைநிறுத்தப்படவேண்டும், இந்தக் கோட்பாடுகள் இருதயத்தில் நிலைநிறுத்தப்பட்டால், நம்முடைய நாவைக் கட்டுப்படுத்துவதில் நமக்கு சிரமமும் இருக்காது. ஏனென்றால், நம்முடைய இருதயமெனும் நல்ல பொக்கிஷத்திலிருந்து வாயானது சத்தியம், நிதானம், ஞானம் மற்றும் கிருபையின் வார்த்தைகளை எடுத்துப் பேசும்.

\-------